Obra completa juvenil

Lleida 20 XII 95

En haver de dir uns mots en aquesta ocasió, em trobo amb sensacions quasi contraposades : d'una banda és innegable tant com comprensible, que l'autor percebi un esponjament que frega perillosament les exaltacions infantils, com aquell any llunyà que els germans Maristes de Clavé em van premiar amb medalla de plata (de fet plom). És natural : mira, tu, si fa goig, una col.lecció exclusiva ! Quatre mil planes de rollo literari, quinze volums, l'Indurain de la literatura, tio ! Per altra banda, la imaginada formació, en bateria, dels quinze volums no deixa de recordar una pila de pedres grises, com disposades a qualsevol moment per formar un mausoleu, en tot cas una consagració deguda als molts anys de collites bones i no tan bones, ara que el tronc ja fa més d'un espeteo, i les branques ramen amb menys empenta.

De vegades encara em demanen per què m'he dedicat a la literatura juvenil, en un to de llàstima, com se sol, indelicadament, emprar amb aquell que s'ha ficat en un mal negoci o no ha encertat la parella.

Després de fer memòria a aquests falsos planyívols que la producció juvenil és la meitat només, o una mica menys, de la meva obra, respondré una vegada més a la pregunta, i dic a) perquè jo m'ho passo la mar de bé, i gaudeixo abans que els meus lectors, del gust de l'enjòlit i l'aventura . b) perquè, el 1960 alguns autors preocupats per la nostra col.lectivitat i alguns editors excepcionals vam creure que la nostra gent jove necessitava que escriptors normals els fessin llibres : els lectors adults d'avui són els que vam començar a llegir en català, quan encara no teníem català a l'escola, amb el Rovelló, La Casa sota la Sorra i el Zoo d'en Pitus, ras i curt . Aquests són els cigrons de l'olla i no uns altres.

Tot amb tot, ja fa dies que rumio, enllà d'aquelles impressions, primeres, que el que se m'imposa és el sentiment de gratitud. Tot aquest embalum de tant de volum, no és obra sinó d'un seguit de voluntats intel.ligents en concurrència ; és clar que jo hi he posat la matèria primera, però només la matèria primera ; són tot seguit els editors, La Galera, que han volgut estudiar el projecte, fer-ne els escandalls, la programació, el màrqueting, tot això per obra del seu Consell Editorial alguns membres del qual estan amb nosaltres avui aquí, acompanyats del director adjunt editorial d'Enciclopèdia Catalana i fins com qui diu ahir mateix gerent de La Galera, amb qui he col.laborat virtualment trenta anys, Romà Dòria. És Claret Serrahima, el dissenyador de la col.lecció, sobri i inspirat. Són els prologuistes, escriptors reconeguts en el camp de la crítica i la literatura de creació, que han realitzat, volum per volum, els pròlegs ; són les altres editorials que han cedit obres meves del seu fons. I són els lectors, que amb el seu favor han constituït la base on assentar aquest projecte.

I és, en darrer i primer lloc, Josep Maria Aloy, director literari de la col.lecció, estudiós i coneixedor com ningú de la meva vida i obra, de les meves ombres i les meves llums, des de fa un grapat d'anys. Ell és el responsable de l'agrupament, distribució i organització del conjunt, com també de la introducció i notes bio-bibliogràfiques.

És per tot aquesta pinya de voluntats entorn de l'obra completa juvenil que em sento satisfet, honorat i compromès. Compromés -és tota una vida de renovació d'quest compromís - amb la meva llengua i amb les generacions de lectors que d'una manera anònima i certament fidel, m'han seguit.

afegim a aquesta entrada inassimilable i massiva la posició d'un funcionariat prepotent i lingüísticament opressiu ,l'afermament de la llengua importada era segur,tant més que les circumstàncies polítiques eren brutalment restrictives per al català.

Nosaltres som un dels pocs països al món en què els seus propis ciutadans han de defensar cada dia la seva llengua natural ; on,al cap d'anys -més de vint- de reimplantar-se una democràcia no existeix encara prou democracia per afavorir la recuperació de la llengua natural del país. On,però, -i aquesta és una dada positiva;les associacions i entitats de caràcter civil , ciutadà,mantenen,per damunt de tota altra tradició la de la llengua : ateneus,cercles d'estudi i esbarjo,grups excursionistes,sardanistes,folkloristes, de joventut.La recuperació de la llengua forma part del glatir diari de les esmentades associacions i grups: el pas de les generacions produirà un lliscament del bilingüisme efectiu a un monolingüisme de base absolutament assumit,on l'altra llengua,segurament mai del tot erradicada,serà usada només excepcionalment.

En temps històrics la nostra gent no entenia de conflictes lingüístics,parlava una sola llengua. Ara convé que avancem cap al domini de llengües diverses,però amb consciència de la valor suprema de la pròpia.